

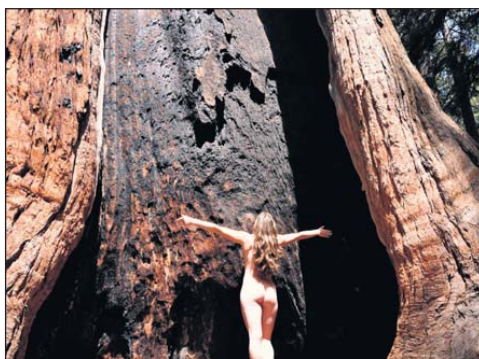
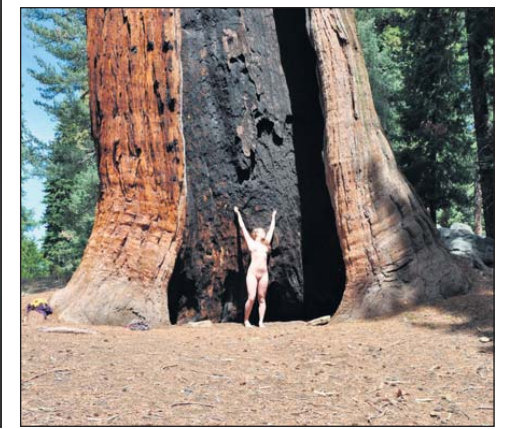
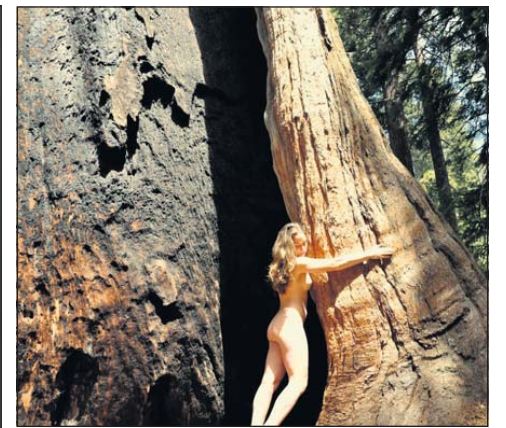
CULTUUR OM DE HOEK

Kunstroute

Informatie

- Morgen (19.00-23.00 uur) en zondag (12.00-17.00 uur) is de tweede editie van Knock...Knock... in Venlo, ofwel kunst kijken bij 'vreemden' thuis

- Dertien kunstenaars doen mee aan de kunstroute, onder wie Renée Verberne
- Voor plattegrond en 'opstapuntjes' zie: www.knockknockvenlo.nl

Renée Verberne en een paar zelfportretten uit haar sequoia-serie.

foto's Stefan Koopmans en Renée Verberne

De 'selfies' van Renée Verberne

De Venlose kunstenaar Renée Verberne wordt gedreven door een verlangen naar oernatuur. Ze probeert er zo dicht mogelijk bij te komen. Zoals ze dat twee jaar geleden deed in het Sequoia National Parc in de Verenigde Staten.

door Peter Janssen

„Ik heb altijd iets met bomen gehad. Als kind al. In bomen klimmen, boomhutten bouwen. In de tuin van mijn moeder staat een boom met een hut die ik heb gemaakt. Heel gamel, maar hij is er nog. Sequoia's vind ik magisch. De sequoia is misschien wel de grootste boom van de wereld. Om te ervaren hoe het is om bij zo'n boom te zijn, ben ik naar het Sequoia National Parc in Californië gegaan. Doordat er veel bosbranden zijn, is er een heel vruchtbare bodem. De meeste sequoia's hebben brandschade. Ze zijn vaak heel mooi aangevreten door het vuur. Als ik in zo'n oernatuur kom, ben ik als een kind zo blij. Dan verlies ik ook de tijd. De klok voelt soms als een verlam-

ming. De tijd van de klok heeft niets te maken met de tijd zoals je die ervaart. Je hebt plekken waarin het verleden weergalmt. Waar het verleden in het heden aanwezig is. Die plekken fascineren me. Henri Bergson vergeleek het met een rollende en groter wordende sneeuwbal, waarin de kleine bal nog aanwezig is. Laatst schreef ik het woord verleden fout op: 'herleden'. Ik dacht: goh, wat een mooi woord. Ik moest aan die sneeuwbal denken. Aan het samenkomen van heden en verleden. Want dat is wat mij aantrekt in een plek. Ik probeer één te worden met die oernatuur. Daar faal ik in. Want ik ben geen oermens. Kijk maar naar mijn haren, mijn witte huid. Ik heb het gevoel dat wij als mensen die natuur zijn ontgroeid. En sinds de romantiek beseffen we dat we niet meer terug kunnen. Maar het verlangen is er wel. Met dat besef moet ik leven. Uitstapjes als naar de sequoia's zijn een soort pleister op de wonde van mijn verlangen. Als ik daar mooie beelden kan maken, word ik gelukkig. Misschien omdat ik dan heel even in de buurt kom van eenwording met de natuur. Ik heb in ieder geval mijn best gedaan. Wat blijft zijn foto's of een video. Pottenkijkers hoef ik er niet bij te hebben. Ik wil alleen zijn met die plek. Niet omdat ik daar naakt ben. Als er toeschouwers bij zijn, wordt het een show. Mijn theorie is dat je de meeste kans maakt in de buurt te komen van eenheid

met de natuur als je naakt bent. Het is een soort ritueel. Ik heb me weleens afgevraagd: als ik dit gekleed zou doen, wat voor kleren moet ik dan aandoen? Hoort er een verentooi bij? Een glitterbroek? Als je naakt bent, ben je statusloos, universeel. En je bent kwetsbaar. Maar ik moest het wel goed uitkijken. Welke bomen staan zodanig dat ik niet gezien wordt. Er is toezicht. Ze zijn denk ik bang dat mensen er rotzooi dumpen. Er zijn stukken afgezet met linten. Daar ben ik overheen gestapt om naar een boom te lopen. De foto's heb ik gemaakt met de zelfontspanner. Het zijn zelfportretten. Dat is nu heel actueel met allemaal die selfies die mensen maken en op social media zetten. Ik verheug me op de

„Ik voel me aangetrokken tot plekken waar het verleden weergalmt.

Renée Verberne, kunstenaar

kunstroute. Mooi dat ik daar aan mee kan doen. Volgens mij heeft het kwaliteit. Ik probeer alle kansen te grijpen om te exposeren. Dan heb ik weer een deadline en dan kom ik vooruit. Wat ik er laat zien, is bestaand werk, maar ook iets nieuws. Dat neem ik me altijd voor. Dus ik ga weer op pad. Ik pak de fiets en zoek een geschikte plek. Soms heb ik vooraf al een idee. Maar dat is alleen een startpunt, geen uitgewerkt concept. Het komt voor dat ik wel twee uur moet rondfietsen voor ik iets vind. Ik probeer van de paden af te gaan. Naar plekken te fietsen waar ik niet gezien kan worden. Niet alleen omdat ik me dan uitkleed, maar omdat het altijd een soort privégebeurtenis is. Net als bij die sequoia's. De behoefte om niet gestoord te worden. Toen ik die serie met de sequoia's maakte, was mijn partner erbij. Hij hield de wacht. Hij wilde me ervan af houden. Ik moest aandringen, want ik wilde de foto's per se maken. Het was ook wel leuk. De gevestigde orde die zegt: dit mag niet, daarom hebben we die linten gespannen. En dan mijn partner die bezorgd is, want ik kan worden betrappt. Het is wat rebels misschien. Ik hou van de spanning van het verbodene.”

➔ www.reneeverberne.nl en <http://reneeverberne.tumblr.com>